

220. ՄԻՆՈՒԾԱՐ ԱՆՍԺԻԿԸ

Մըն մարթի մըն ախճիկ ա ինձիմ: Այսինքն պատկերացրեք, վեր կյուրիսումըն ա ապրում էտ մարթըտ: Հունց ա պըտահում, Սիսիանից կյամ հն էտ ախճիկըտ նըշան տինձիմ:

Վեր նըշան հն տինձիմ, ասում ա.—Դե, քիիննցեք էսհինչ օրը կըկյաք, կըտամ:

էտ վեր մարթիկը քյոննձիմ հն հըրսընքին թանգարիքը տեսնան, մըն էլ Ղըփանան հն կյամ, վեր էտ ախճիկըտ օզեն:

էլի էտ մարթը խոսկ ա տամ, թա.—Նկեք, էսհինչ օրը կըտանեք:

Կնեկն ասում ա.—Ա մարթ, մընզ մըն ախճիկ օնենք, պա պըեկ հ^ա, կյիժ հ^ա, էտ հինչ հ^ա անում:

էտ դանձումըտ շոնը հանձիմ ա, տոնա հն կյամ տեսնում մընն էլ Ղարաբաղան ա եկալ, վեր էտ ախճիկըտ օզի: Տրան էլ ա խոսկ տամ, թա կըկյաք:

—Հենգ օրան հտն էլ,—տրանց ասում ա.—կըկյաք տանեք:

Կնեկը կռն ա անում.—Արա, սարսաղ հ^ա, հինչ հ^ա, ա մարթ, պըեկ հ^ա, կյիժ հ^ա, էտ հինչ հ^ա անում:

Թա ասում ա.—Աստոժ ըղորմած ա, մըն պան տոնա ա կյանքիւ: էտ մարթըտ մըն թաքլ ախճիկ օնե: Վերշապես սոնվթա վեր սիսիանցուն խոսկ ա տուլալ, էտ իսկական ախճիկը տրանց ա տամ:

Անց ա կենում մըն հենգ օր, մին էլ ղըփընցիք հն կյամ, վեր օզեն: էտ մարթը հունց ա պըտահում, տրան մըն հատ շոն ա ինձիմ: Տա Քրիստոս խաչակնքում ա, տանում ա ախճիկ, տամ ա

ղըփընցուց։ Մըն էլ դաթան անց ա կենում հենգ օր, մըն էլ դարա-
բաղցիք են կյամ։

—Ա մարթ, էտ հինչ ե՞ս ասում։

Թն ասում ա.—Ա՛ կենկ վախումել, աստուծ ըղորմած ա,
Քրիստոս խաչակընքում ա, տրանց մըն էլ ա իննմ, էտ էլ տնո-
նում ա մըն ախճիկ, էտ էլ տամ ա դարաբաղցուց։

Ղաթն անց ա կենում մըն վեց ամիս, հունց ա պըտահում,
կենկը մարթին ասում ա.—Բա խոխոցան նիգյանքան շե՞ս։

Թա.—Բա հինչ ե՞մ, մըն-էրկու հաց տիր խորջինին միշին,
քինամ խոխորցավը զիրավ հընցընեմ։

Ծր ա կենում, շատ ա քոննում, քիչ ա քոննում, քոննում ա
տոն ա կյամ Ղարաբաղ։ Քոննում ա տոն ա կյամ Ղարաբաղ, էտ վեր
էշը տովալ ա տըրանց, հըրցընում ա, թն ասում ա.—Խնամի,
հունց ա՞, հունց չի՞, վերշը, մեր խոխան լնվ ա՞, ծեր կործերը
յուլա յա՞ տանում, հունց ա։

Թն ասում ա.—Շատ լնվ ա, բայց աման պանը աշ ա, մինակ
կոխկին ա ինգյոնմ։

Թն ասում ա.—Վեշ մըն պան, սովորիլու վա ծեր խըսյաթըտ։

Կյամ ա տոն ա կյամ Ղափան, հըրցընում ա թա.—Ըրախան
հունց ա՞, հունց չի՞, բա լնվ ա՞, ծեր քեփավըտ ա քոննում,
վերշը, հունց վեր Ղարաբաղ են ասալ, ասում են.—Շատ լնվ ա,
բայց վեր էն ժանգյ-ժանգյ անիլը վեր տա թորա անի, ուրեմը շատ
լնվ կինի։ Ասում ա.—Վեշ մըն պան, սովորիլու վա։

Կյամ ա տոն ա կյամ Սիսիան, տեղ վերչապես մըն-էրկու օր
կենում ա, խնամին ասում ա.—Դե ես քիննլու վեմ էլի, բա վեր-
շը, ինձ ճընապար քըցեցեք, մինակ նիգյանքան եմ ըրախան հունց
ա՞, թն ասում ա.—Ըրախան շատ լնվ ա, վատը չի խնամի։

—Ախճի, դե վեր տըհենց ա, քու հեր քոննում ա, եր կաց
քինն մըն ծմերուկ պեր կտորի օտե։ էտ ախճիկըտ քոննում ա
պաղվալը, պըղվալան մըն ծմերուկ ա պիրոնմ։

էտ ձըրան պատրուն ասում ա.—Ա՛ վերթի, քինն օրիշ ծմ-
րուկ պեր, չէ՞ վեր քու հեր հեռու ճընապա յա քիննլու, անհար-
մար ա։

Քոննում ա էտ ախճիկըտ պաղվալը, էլլա մըն ծմերուկ դի-
շին պոնում ա, թն.—Ա՛խճի, բա քեզ ըսեցե վե՞շ, էտ խե՞ կու-
ճուր ծմերուկ ես պերնլ, պատառ մըծավենը պեր։ էտ հառհըտ
մըն էլ ա քոննում պաղվալը։

Խնամին ասում ա.—Այ խնամի, հունց ա՞ խոխեն խասյաթը։

Թն.—Ահա քու տոնը քանդվի, մըն եր կաց քյիննք տես-
նանք, վեր պըղվալումը մըն ժըմըրուկա կըման օրիշ ժմերո՞ւկ
կա, էտ մըն ժմերուկըտ իրեք-չորս հետ ետ տուվի պաղվալը, հա-
լալ ծծկեր ա էլի, ասեց վեշ, Թն մեր պըղվալումը մըն Թնք
ժմերուկ կա:

Եկը տոն: Եկը տոն, կնեկը Թն, ասում ա.—Բա խոխեքը հունց
ե՞ս տեսալ:

Թն, ասում ա.—Լնվ են, էշը էշ ա, շոնը շոն ա, հալալ ծըծ-
կերն էլ հալալ ծծկեր ա:

